

Egy levél

„Kedves Petó!

Reméljük, hogy jól érezted a héten Magadat velünk. Sokat nevettél, ezért úgy gondoljuk, hogy így lehetett. Kacagásod minket is jókedvre derített. Az elmaradhatatlan hintázások, a hosszú séták és pancsolásos fürdések felejthetetlenek számunkra.

Élmény volt ez a hét, boldogok vagyunk, hogy Veled lehettünk. Várunk jövőre is!

Addig is légy oly jó és boldog, mint ezen a héten voltál.

Szeretettel:

Kereki Judit, Neulinger Ági

Söréd, 2000. augusztus 4.”

*

Marika, a szomszédasszonyunk segített ki bennünket egy júniusi reggelen. Én Esztert vittem Szekszárdra felvételizni, és nem volt ki megreggeliztesse Petit. Jó szomszédok vagyunk, s most eljött a jótekonyság napja.

Délután Marika így szólt: „Ma jöttem rá, hogy maguk mit vállaltak. Le a kalappal maguk előtt!”

*

Most 1997 van, s Peti már tizenöt esztendeje beteg. Egy éves koráig élte a csecsemők és kisgyermekes szokásos életét. 1982. május elején, egy fényes napon aztán jött a baktérium. *Meningitis* – hallottuk a bűvös és titokzatos szót. Reggel még hancúrozott hároméves nővérével, aztán délelőtt Éva azt vette észre, hogy kisfiunk térdel kiságyában és hány. Órákkal később nyüsztett a fájdalomtól. ...

Egy teljes hétig feküdt kómában. Az agyhártyagyulladást agyvérzés követte. A pusztítás leírhatatlan. Később megtudtuk, hogy főleg a látó és a hallóközpont károsult. Nem fogtuk föl, amikor ezt a tudomásunkra hozták. Sokáig hittünk a gyógyulásban, s akkor még nem láttuk előre, hogy fiunk talán örökre kisfiú marad. Aranyos, szép, ártatlan gyermek. Valamennyiünk között a legártatlanabb. Aki majd olyannyira befolyásolja sorsunk alakulását, aki majd úgy vezet bennünket új utakon, hogy tán bármit is fölfogna mindebből. Illetve mégse! Ma már biztosak vagyunk abban, hogy többet tud a világról, mint amit sejtenénk, csak éppen nem tudja visszajelezni. ...

*

Beszélni azóta sem tanult meg. Nem szobatiszta, egyedül enni és inni sem tud. Teljes ellátásra szorul. Ezt tapasztalta Marika is tegnap, teljes testközelből. Ám ahogy reggelente tisztába teszem, lemosom róla a nyálfoltokat, megreggeliztetem, vagy este megfürdetem, akkor azt érzem, hogy ez nagyon jó. Ajándék ez is. Ajándék a mosolya, a gagyogása, kezének paskolása, ahogy érezteti, hogy szeret. ...

*

Most is Sörédre készülünk. Nyár van, végre a pusztító viharoktól megszabadult, forró nyár. Amikor a levél se mozdul a fákon.

Szeretem ezeket a nyári reggeleket. Amikor fölkelek s teszem a dolgom a konyhában, már az ablakból látom a napot. Fénye szépen csillog az ágak között. Rigóink, verebeink zengenek, a környező kutyák ugatnak. Forralom a gyerekek teáját, iszom a kávémat. Peti is ébredszik. Ha korábban kell elmennem otthonról, ő is korábban reggelizik. Mosollyal vár, gügyög. Örül az ébredésnek.

Nemsokára nélküle kezdődnek napjaink, hiszen Sörédre megy. Az igazat megvallva jólesik ez a néhány nap. Annak idején az volt a nyaraltatás fő célja, hogy egy kis időre pihenhessenek a szülők. Hiszen Söréd azokat a gyerekeket várja, akik családban élnek. Mi is ilyenkor mozgunk egy kicsit szabadabban, ez az üdülés időszaka. Mindenki várja, csak az a furcsa benne, hogy a napok múlásával egyre inkább hiányzik valaki a családból. Emlékszem egy hosszabb távollétre is. Évekkel ezelőtt a budatétényi intézetben volt hetekig Peti. A cél az volt, hogy megállapítsák: vajon lehet-e képezni? A végén, ha nem is volt főlemelő a nemleges válasz, egy szempontból mégis megkönnyebbültünk. Itthon maradt. Azokat a heteket, amikor távol élt tőlünk, nehezen viseltük. Feleségemmel csak álltunk az üres járóka mellett, s fájt az üressége...

A sörédi napok persze mások. Azoknak tudjuk a végét, s ennyi kikapcsolódásra, töltődésre szükségünk van. S milyen kedvesek, nagyszerűek az ápolók! Javarészt diákok ezek a szeretetben élő lányok és fiúk. Klári, Barna, Márti, Marci meg a többiek. Nyaruk egy-egy részét szakítják ki. Nem mondom, hogy fölláldozzák, mert ez nekik nem áldozat. Szolgálat, öntöltekező idő inkább.

*

A minap Ági, egyik rádiós kolléganőm riportot készített velünk egy Kossuth Rádiós műsor számára. Figyeltem arcát, kérdéseit. A beleérző készség és a jó szándék mellett fölfedeztem benne a kívülálló ember diszkrét tartózkodását. Emlékszem: 1982 előtt én is így voltam. Gyermekekoromban volt az utcánkban egy fiú, aki nem tudott beszélni, s mindig háromkerekű biciklijén láttam. A mi fiúknál jobb állapotban élt, de betegen. Arcán sosem láttam azt a békét, ami Petit jellemzi. Aki az esti foglalatosságokat is díjazza. A vacsoráztatás mellesleg jó alkalom az Esti Krónika meghallgatására. Aztán jön a

fürdés. Imádja a lubickolást, csapkod és rugdos a vízben, ázik a fürdőszoba... Be is kell csapnom: ha letisztítottam a napi szutykot, kihúzom a kád dugóját. Addig ugyanis, ameddig vizet lát, nem hajlandó kijönni. Aztán ellenkezés nélkül megy ágyba. Éjjel viszont gyakran fölébred és gajdol. Ekkor anyja jár át hozzá betakarni. Aztán reggel megy minden tovább.

*

Újra vége a nyárnak, szeptember elején megjött az eső is. Néhány nap, és a főiskolán is megkezdődik a tanév. Az ember ilyenkor papírjait rendezgeti. Van, amit kidob, van, amit megóv. Az írás elején idézett levél ez utóbbiak közé tartozik. A levél szívmengető jellegén túl az sem érdektelen, hogy a lányok tudják: Peti jó és boldog. Jó, mert tiszta, a legtisztább lelkű ember közöttünk. És boldog, mert külön kis belvilágában az lehet.

Milyen szép és torokszorító az a pillanat, ami minden évben megismétlődik Söréden. Most készült el róla a fotó. Peti ül az autóban, búcsúzik. Körülállják a lányok és a fiúk, ezek a drága gyerekek. Éneklik a búcsúdalt. Mindenkinek névre szólóan. Ki merné szégyelleni könnyeit ilyenkor?...

A könny, ami persze a boldogság és a szomorúság különös keverékét jelzi. A könny, ami a tragédia sós-nedves csípését jelentette a 18 évvel ezelőtti időkben. Ezek a gyerekek akkoriban születtek.

Ki sejthette akkor, hogy a gögicsélő kisbabák egykoron majd kortársukat gondozzák a szeretet szigetén?...